

● TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO

QUỶ XUNG TỘI

Kỳ 51

MA VĂN LIÊU

(Phần 3 kỳ 51)

Bí quyết trở thành người thành đạt hay người có đẳng cấp trong mọi lãnh vực là sự hết mình trong công việc, gọi tắt là tận tâm, mạnh hơn là nhiệt tâm hay nhiệt thành. Thật vậy! Dù buôn gánh bán bưng, dù hành nghề hớt tóc... nếu nhiệt tâm với công việc, chị bán gánh hay người thợ hớt tóc sẽ nhận được sự tín nhiệm, sự kính trọng của mọi người hoặc sẽ mau thoát nghèo và đi lên. Một linh mục nhiệt tâm trong công việc cũng vậy, sẽ không có giờ nhàn rỗi để đi rong chơi, đi du lịch, tiệc tùng, chăm sóc bản thân hoặc xao lãng lòng trí vào hướng khác... tất cũng sẽ nhận được sự tín nhiệm, sự kính trọng của mọi người và mau tiến xa trong đường tu đức; ngược lại, không nhiệt tâm mà chỉ có vẻ ngoài hào nhoáng, tiếng tăm, hay đường bệ... chẳng chóng thì chầy sẽ bị lộ, rồi sẽ chỉ nhận được sự miệt thị rẻ khinh mà thôi..

Linh mục Lê Lâm đến giáo xứ Môi Khôi trên một chiếc xe “rùa nắp” màu trắng sang trọng hiệu Bờô Trắcxông do người anh trai kỹ sư công nghiệp cầm lái, được hộ tống bởi một hàng dài những chiếc “rùa nắp” trắng, đen khác hiệu Rônôl 4 hay Rônôl 5 (1) bóng lộn. Giáo dân bị bỏ quên tuốt bởi đoàn khách “cực sang cực trọng” mặc toàn côm-bô-lê trắng, đầm xòe nói tiếng Tây “xí xô xí xào”; giáo dân bị bỏ quên thật khi cha sở và các cha phó dắt phái đoàn cỡ 40 người, vừa xuống xe, đi thẳng một mạch tuốt tuốt vào nhà xứ nhanh đến không thèm nhìn giáo dân đang ngây người vì ngỡ ngàng và choáng ngợp đến quên mất mình đang đến đây theo lệnh các cha để đón cha phó mới; đúng là bị bỏ rơi thật khi giáo dân có cả người già tội nghiệp chỉ còn biết lơ ngơ một lúc rồi bèn lên, tự giác giải tán và lui thủ đi về nhà nghe ngóng, tưởng tượng về những bữa tiệc sang trọng nói tiếp nhau sắp diễn ra trong thâm cung nhà xứ, dẫn sang đến dinh ông bà Cả, kéo dài cho đến tận hôm sau. Tuy nhiên đâu bị bỏ quên hay bị mặc kệ không thèm ném cho một cái nhìn, nhưng giáo dân vẫn hồn nhiên kể nhau nghe “cha phó bánh trai như kếp chánh các đoàn hát cải lương!” v.v...

Sau bữa tiệc trưa ở nhà xứ, đoàn khách nghỉ ngơi cho đến chiều tối lại được ông bà Cả mời về dinh thự cách nhà thờ khoảng hơn 100 mét để khoản đãi một bữa tiệc vô cùng linh đình, tiếng là đón cha phó, nhưng mục đích thật sự của nó là vừa để khoe sự giàu sang, vừa để giới thiệu 5 trang tuyệt thế giai nhân nhà ông bà Cả, ngõ hầu kiếm tìm duyên phận cho từng cô con gái. Một bữa tiệc với số thực khách, ngoài 40 người thuộc thân bằng quyến thuộc của cha phó, là những bậc quyền thế các ngành các cấp lớn nhỏ, xa gần, lẫn những người thuộc đẳng cấp trội phú khét tiếng và những người thuộc giới thương gia có hạng trong vùng... tổng số hơn 200 người.

(Ma Văn Liêu xin bỏ qua những chi tiết về bữa tiệc cực kỳ sang trọng và xa hoa... vì thấy không cần thiết).

Mở đầu bữa tiệc, sự xuất hiện của 5 đóa hoa thiên hương quốc sắc đã làm các thực khách trở mắt ngạc nhiên. Dưới ánh sáng trắng đẹp của hàng trăm chiếc đèn măng-xông (2) tòa rực, cô nào cũng đẹp tuyệt trần khác chi những nàng tiên từ cung Hằng giáng thế thật sự, khiến khung cảnh bữa dạ tiệc đã sang trọng, lộng lẫy càng thêm hấp dẫn muôn phần; khi các mỹ nhân đi đến từng

bàn để chào riêng từng người – mục đích cho từng người cận kề tận mắt chiêm ngưỡng- thì không còn ai có thể bình thản hay lãnh đạm được nữa, vì 5 cô đi đến đâu, ở đó hương thơm như ướp nồng hết cả không gian, sắc đẹp như truyền sự mê đắm đến hết mọi người: đàn ông thì như ngây dại hẳn vì ngưỡng phục, phụ nữ thì dờ dẩn lạ vì ganh hờn.

Đúng là như vậy! Ai coi thường sức mạnh của nữ sắc, người đó làm to! Thử nghĩ mà xem! Trong mình gồm đủ vừa oai thần của bậc đại đế lẫy lừng vừa hào khí của hàng dũng tướng tài danh như Napoléon, Thành Cát Tư Hãn, Julius Caesar... thế mà còn bị nữ sắc hành khổ đến kỳ từ kỳ tận thì còn ai dám vỗ ngực xưng danh cho rằng mình giỏi! Chưa gặp cơ hội thuận tiện, chưa gặp đúng đối tượng đó thôi! Ôi! Chúa Hóa Công diệu mưu diệu trí đến chỉ cần suy bấy nhiêu đủ rõ!

Một tay gian hùng giảo quyệt cỡ như ông Cả thì việc biến bữa dạ tiệc đón cha phó mới, trở thành bữa dạ tiệc trung bày, giới thiệu và quảng bá hình ảnh, nhan sắc... của tôn “ngũ long công chúa” của ông ta thật quá dễ và thậm phả! Mọi người không còn nhớ đến ông cha phó bao nhiêu, chỉ biết ngây ngất với 5 đóa hoa khôi kỳ mỹ rồi say khướt trong men của cả một dòng suối rượu Tây thượng hảo hạng liên tục và ào ạt chảy không ngừng từ chiều tối hôm ấy cho đến tận gần sáng hôm sau.

Sau tuần rượu thứ tư, mọi thực khách nhường vinh dự cho cha phó lên tặng hoa cho 5 nàng kiều nữ đẹp đến “hoa nhường nguyệt thẹn” đứng hàng ngang trên sân khấu; cha phó bước lên sân khấu với 5 bó hoa; người đầu tiên nhận hoa là cô gái út Kiều Mỹ Hạnh.

Khi trao bó hoa to cho nàng tiên út, bàn tay cha phó vô tình chạm đúng ngay vào nhũ hoa nở nang vun đầy và mềm mại của nàng tiên nữ. Vừa lúc ấy, bốn mắt bỗng giao nhau. Không ai biết rằng giây phút ngắn ngủi bất chợt ấy lại làm nên thiên mệnh!

Từ phút giây ấy trở đi, cha phó không còn về lịch lãm, hào hoa và phong thái tự tin cố hữu của một linh mục trẻ xuất thân từ một chàng công tử thuộc giới thượng lưu nữa, mà ngây ngô như kẻ lỡ để lạc mất đầu phần hồn, thậm chí có lúc không nghe thấy cha sở trong bàn tiệc hỏi gì nữa.

Hơn 2 giờ sáng tiệc tàn, trước khi ra về, ở bậc thềm thang cứu cấp của ngôi đình thờ, lợi dụng phép bắt tay xã giao Tây phương, cha phó được cơ hội nắm lấy tay nàng tiên út lần nữa. Bốn mắt lại giao nhau, hai luồng điện từ chuyển tải bao ý tứ chạm nhau, trong ấy, cả hai đều cảm nhận nơi nhau sự chan chứa đầm thắm với biết bao điều thầm kín muốn nói.

...

Không phải hai lần cha phó và nàng tiên út thầm kín trao nhau ánh mắt hàm xúc... có thể lọt khỏi cặp mắt của hết mọi người đâu! Không! Có ít nhất tới 3 người biết được; người thứ nhất và người thứ hai là ông bà Cả và người thứ ba là thân mẫu của cha phó.

Do quá lo lắng cho duyên phận của 5 cô con gái đẹp trong thời gian vừa qua -bị ám bởi những lời nguyên rủa độc địa từ đâu đến- nên ông bà Cả quyết làm mọi việc chỉ mưu tìm bạn đời cho các con; vậy nên vừa khi biết được cha phó tỏ vẻ lưu ý đặc biệt đến một trong 5 cô gái con của họ, họ mừng lắm, rồi cả hai ông bà đều có một chí quyết như nhau, là sẽ dùng mọi mưu kế hay thủ đoạn sắp đặt để “đôi trẻ” từ nay có nhiều cơ hội tiếp cận nhau.

Còn thân mẫu của cha phó; bà vốn từ lâu rất hãnh diện vì cậu con trai, nên lúc nào có thể đều đầm đăm chú mục theo dõi cậu con mọi “nhất cử nhất động”; vậy nên, khi vừa đoán biết con mình có điều bất thường khi đứng trước cô con gái út của ông bà Cả, một cô gái vừa đẹp vừa tỏ ra cực kỳ sắc xảo, bà cảm thấy trong lòng dấy lên sự bất an... Thế rồi lúc gần sáng sau khi rời buổi đại yến đi về phòng nghỉ dành riêng, bà kể sự việc cùng nỗi bất an về con trai cho chồng nghe; nghe xong, ông chồng phú hộ Lê Bửu không tỏ vẻ gì lo âu, lại còn cười rộ bảo:

- Ấy! Ấy!... Bà như vậy... mới là người đàn bà của tôi chứ! Dễ cảm, dễ lo, dễ sợ! Nhưng thôi! Cảm thì cảm, lo thì cứ lo... nhưng chứ có sợ!...

Không sợ là phải! Vì thực tế mà nói, ông phú hộ Lê Bửu thân phụ của cha phó Lê Lâm quá may mắn! Vừa “đặng hào của” vừa “đặng hào con” (dân gian nói thế có nghĩa: đã có nhiều tiền bạc của cải lại còn sinh được nhiều con). Đúng vậy! Ông bà phú hào Lê Bửu đã sang giàu đến “nứt đố đổ vách” (3) lại còn sinh được nhiều con trai... vậy thì chuyện ông “lấy ra” hay “thí” một đứa trai -là Lê Lâm- cho đi tu, nếu có xảy ra gì thì việc chi phải sợ? Chẳng qua cho con đi tu chỉ là công việc làm ăn, chỉ là nước cờ kinh doanh “thí chốt đoạt xe”, “bỏ con săn sắt bắt con cá rô”... thế thôi! Sự nghiệp, thanh thế, lợi nhuận của gia đình ông có khi lớn mạnh vì đứa con trai đi tu làm linh mục, nào có phải vì lòng đạo đức, vì đức tin, vì tâm mến mộ hay coi trọng việc tu hành... đâu! Tất cả chỉ là: làm ăn và làm ăn!

(Ý kiến riêng của Ma Văn Liêu:

Chuyện như thế không có gì là lạ!

Chính cha đẻ của cố tổng thống John Fitzgerald Kennedy (1917–1963) nước Mỹ cũng vậy; tuy khác nhau một chút: ông Lê Bửu thì tham vọng về của cải, còn ông này thì tham vọng về quyền lực. Sau khi dự lễ tuyên thệ nhậm chức tổng thống của con trai Kennedy xong, trước khi rời lễ đài ra về, ông Kennedy cha tuyên bố:

- Xong! Bây giờ thì chỉ cần một thằng con nữa vào điện Vatican... là coi như ta làm cha thế giới.

Ý cha đẻ của tổng thống Kennedy là thế giới có 2 ngôi đầu lãnh tối cao: một là ngôi tổng thống Mỹ (siêu thế quyền), hai là ngôi giáo hoàng (siêu thần quyền); nay ông đã có một đứa con trai là JF. Kennedy đoạt được chức tổng thống Mỹ, vậy thì chỉ cần thêm một đứa con trai nhà Kennedy nữa đoạt được chức giáo hoàng là ông đạt được “tham vọng ngất trời”: thống lãnh cả địa cầu.

Nhưng tệ thật! Tham vọng làm bá chủ thế giới ấy của ông ngày nay đã được chứng minh rằng ấy là tham vọng ngông nghênh điên khùng... khi dòng họ Kennedy lại tàn thảm hại nhanh như “bọt sóng bóng mây”.)

Có bằng chứng cho thấy ông Lê Bửu có tham vọng bành trướng sự giàu sang khi cho con đi tu; đó là:

- Cha phó Lê Lâm vào tu muộn sau trung học.

- Cha phó con trai ông đi đến đâu, ông trải tiền ra dưới chân con đến đó để lót đường cho con đi.

- “Rau nào sâu ấy”, ý chí tu hành của cha phó càng về sau, càng dật dờ, mờ nhạt...

Cho nên chẳng trách, khi nghe vợ kể con trai Lê Lâm hình như đang có vấn đề với một trong 5 cô con gái xinh đẹp của ông bà Cả, ông phú hộ Lê Bửu đã chẳng chút băn khoăn, lại còn cảm thấy rất hứng thú... vì nước cờ mình đi đang mở ra nhiều hướng rất có triển vọng.

Bà Lê Bửu ngây thơ:

- Ông này nói ngô! Phải lo phải sợ chứ! Kẻo con trai mình... tu hành dang dở...

Ông Lê Bửu cười mỉa:

- Tu hành há?

Không muốn làm vợ bất an, ông Lê Bửu cười lạnh:

- Ủ! Tu hành thì tu hành!...

...

Trong lúc ấy cha phó Lê Lâm, một linh mục vì trẻ người non dạ, vì tu muộn –không chuyên nghiệp-, lại vì xuất thân từ một công tử thuộc con nhà “trâm anh thế phiệt”, cho nên thâm tâm tuy có chút ập ụ thiện ý đến giáo xứ Môi Khê để phục vụ, nhưng rủi thay! Sự vô tình để xảy ra cú “đụng chạm chết người” với nàng tiên xinh như mộng, lại còn bốn mắt nhìn như cuốn xoáy vào

nhau với hai luồng điện quang cực nóng, khiến “thần hồn” của ngài bỗng nhũn ra như cháo lỏng đến không còn biết mình là ai, không còn định vị... mình đang ở đâu và để làm gì.

Khách quan mà nói, cha phó mới chẳng qua chỉ là một thanh niên tuổi đang kỳ “tuần mã ngạo vó giữa đồng hoang”... xung động thế nào, thì mỹ nhân “ngư” Kiều Mỹ Hạnh, một cô gái hơi hớ đang độ trăng tròn lẽ... cũng tâm manh thần động nhường ấy; nàng đang tuổi “gái thờ dài trai nằm sấp” tình xuân dạt dào lai láng bỗng một cú va chạm định mệnh khiến nàng rung động mãnh liệt. Giờ đây dưới mắt cô nữ giáo dân bé nhỏ xinh đẹp, cha phó hay gì đi nữa cũng chỉ là một hoàng tử từ phương xa đến gõ cửa đánh thức tâm thân, hồn xác và mọi thứ cảm xúc trong người thức dậy, đưa cô ra khỏi giấc ngủ ngây thơ, thế nên cô nghĩ nhất định hoàng tử ấy phải là của mình.

...
Mọi sự xảy ra đến như thế tưởng cũng rắc rối lắm rồi, nhưng không! Hơn cả sự rắc rối! Tân tuồng gọi là “đại bi hài kịch tâm lý xã hội” ngay giữa đời thường hình như đã sấm đủ hết các vai cho từng đào chính đào phụ, kép chính kép phụ... và giờ đây mới thực sự đến giờ công diễn.

Đó là, ngoài cô công chúa út, 4 nàng công chúa còn lại của ông bà Cả, tuy không được “hoàng tử Lê Lâm” chạm tay vào nơi “tôn nghiêm” ấy, nhưng cô nào cũng ngây ngất rụng rời trước vẻ “tài tử chớp bóng” (4) của cha phó Lê Lâm, nhân vật chính nổi bật nhất của đêm dạ tiệc.

Phải! Đúng là như vậy thật! Đàn ông có tài đã đủ chinh phục phụ nữ như câu: “gái tham tài, trai tham sắc”; đàn ông có tài lại đẹp trai càng chinh phục họ nhanh hơn; nhưng đàn ông vừa có tài, vừa đẹp trai lại vừa có đức độ hơn người thì không phải chỉ chinh phục họ, không phải chỉ chiếm được trái tim họ, nhưng “giết chết họ một cách ngọt ngào mà tức tưởi không thể tả! Nghĩa là chết mà không thể có chút chống cự nào như trường hợp 4 cô gái xinh đẹp ấy hay nói đúng hơn, cả 5 thiên hương đại đóa kia đều chết gục. Nói vậy có quá lắm không? Nghĩ thật kỹ càng thì thấy rằng không! Bất chúc cố Tây, cố tôi cũng xin thưa: “*Nihil novi sub sole*” không có gì mới dưới mặt trời.

Sự rắc rối ở đâu? – Thưa sau này người ta mới biết: ở chỗ tất cả 5 cô đều cùng yêu một... ông cha phó, tuy rằng, mỗi người yêu với một tính cách riêng, nhưng đều nồng nàn dữ dội.

Sự đời có thể có như vậy sao? Ôi! “*Nihil novi sub sole*” kia mà! Chuyện gì mà không có đối với con người! Chỉ tại chưa biết đẩy thôi!

(Trao đổi với thầy Thời thì biết: nhiều điều tác giả Như Thường viết... nghe thì có vẻ hoang đường nhưng có thật. Dù sao tôi cũng xin bỏ bớt để câu chuyện ngắn gọn hơn).

Hôm sau khi quan khách ra về hết, bầu không khí lẫn nếp sinh hoạt của giáo xứ Môi Khê dần trở lại bình thường.

Chúa nhật liền sau đó mấy hôm, cha phó Lê Lâm lập tức chiếm được cảm tình của hầu hết mọi người trong giáo xứ khi các hội đoàn, các giới... lần lượt đến chào cha phó mới. Ai nấy về nhà khoe rân với nhau: nào là cha phó đẹp trai như kép độc đoàn cải lương Dạ Lý Hương, cha phó vui vẻ, cha phó ăn nói có duyên, cha phó thơm phưng phức, cha phó đeo đồng hồ Omega bằng vàng y sáng loáng, cha phó mặc toàn “quần đặc-rông, áo ny-lông” (5) đi giày béc-ca-na (6) bóng lưỡng, cha phó đầu chấy tăng-gô (7), áo sơ-mi tay măng-sét” (8) v.v... Tuy nhiên, tất cả những lời khen phản ánh tâm lý choáng ngợp của dân nghèo trước người sang trọng giàu có, trước kẻ ăn diện kiêu công tử con nhà giàu hay trước tay sành điệu... hơn là tâm lý kính phục của giáo dân trước một linh mục (9).

(còn tiếp)

- (1) Xe con 4 chỗ gọi là xe “rùa nấp” hiệu Peugeot Traction và Renault (Pháp) thông dụng trong giới quan quyền và phú hào thời đó.
- (2) Ngày xưa chưa có điện khí quốc gia lẫn máy phát điện tư gia, đèn manchon (tiếng Pháp) là loại đèn được thắp bằng **xăng** hay **dầu hỏa**, ngọn đèn có chụp măngxông lên trên, tức là đèn có lõi là một ống được tết bằng sợi có thấm một thứ **muối kim loại**, úp lên ngọn **lửa** để làm tăng sức sáng. Măngxông (manchon) là cái lưới bằng chỉ cotton tẩm hoá chất như trên nên khi cháy phát ra ánh sáng trắng tự nhiên (full spectrum). Đèn này có độ nóng cao biến thành hơi. Đèn có quai treo để máng lên xà nhà hay để trên bàn. Đây được coi là phát minh quan trọng nhất trong lịch sử của hải đăng.
- (3) Chỉ những hộ gia đình rất giàu. Đổ cửa hay còn gọi khung cửa. Đổ tường là cây lớn chắc, mè là cây nhỏ đan nối các cây đổ. Khi làm vách đất người ta phải đan mè và đổ làm xương sau đó lấy đất sét nhồi với rom trét vào hai mặt. Ngày xưa người ta tích trữ lúa ở trong nhà, có nhà còn khoanh gỗ áp vào tường, cửa để đựng lúa; lúa nhiều quá có thể gây nứt, đổ vách tường nên người xưa thường cho rằng nhà nhiều lúa gạo là nhà giàu...
- (4) Vì ngày xưa gọi chiếu phim là chớp bóng, cho nên diễn viên điện ảnh được gọi là “tài tử chớp bóng”.
- (5) Quần bằng vải đặc-rông (dacron: sợi tổng hợp dacron) áo bằng vải ny-lông (nylon) là tên của loại quần áo hàng hiệu đắt tiền vào thời đó.
- (6) Giày bec canard (mỏ của con vịt) tức giày tây bằng da thuộc. Ngày xưa người sang trọng hay có học mới mang giày bec-ca-na.
- (7) Chải tóc phồng to lên như ổ gà giống ca sĩ Đàm Vĩnh Hưng gần đây.
- (8) Chemise de la manchette: áo sơ-mi tay dài với 2 cổ tay có cài nút rời ăn kiểu với kẹp cà-vạt.
- (9) Ngày nay tín hữu bình dân cũng nhìn các linh mục không khác ngày xưa mấy, do đa phần các linh mục trẻ thuộc loại “nghiệp dư” rất muốn như vậy.